

Souverainen i Colonierne, hvor Grundloven ikke er indført, endnu er i Besiddelse af den fulde Ret, han for Grundlovens Emanation havde, og som aabenbart strakte sig videre, end den nu herhjemme strækker sig i Henseende til Embedsmændene, altsaa af en langt mere omfattende Ret til at afsætte og forflytte Embedsmænd end den, som Souverainen har i de Landsdele, hvor Grundloven er bleven indført. Og jeg seer derfor ikke rettere, end at, naar en saadan Bestemmelse, som Udvalget har foreslaaet, kommer ind i det foreliggende Forslag, vilde disse Ord: „i Henhold til Grundloven“ have overordentlig Meget at betyde for Embedsmændene derovre, idet den vilde sikke dem, at herefter vil Souverainen — og man kan vel her istedetfor ogsaa sige Ministrene — ikke have den Magt over dem, som de en tidlang have kunnet synes berettigede til at beholde i Kraft af Kongens souveraine Magt, saa at altsaa Embedsmændene derovre vilde staae lige saa selvstændige ligeover for Regjeringen, og navnlig for det Ministerium, hvorunder de henhøre, som i Hovedlandet. Og dette er atter Noget, som jeg maa ansee for særdeles vigtigt, — ikke for Embedsstanden, som den høitærede Minister yttrede forrige Gang, det falder mig nemlig aldrig ind, at overveie Eligt efter dets Vigtighed for Embedsstanden; thi, som bekendt, have vi ingen Raster her til Lands, og skulde Nogen ikke finde det passende for sig, hvad der paabydes eller paabyrdes Embedsstanden, vil Følgen jo kun blive, at han vogter sig for at komme ind i den Stand —, men vigtigt for Statens Borgere, for Undersaatterne i Almindelighed, for at man nemlig ikke, ved at sætte Embedsmændene i en usikker Stilling og paa haarde Vilkaar, gjør alt Sit til at faae en slet Embedsstand, istedetfor at man skulde stræbe at have en god, dygtig og selvstændig. — Naar der endvidere er foreslaaet en Bestemmelse om, at „danst Lov og Ret skal fremdeles være gjældende i Colonierne“, saa var det Noget, som efter den høitærede Ministers Mening skulde have fundet Sted der allerede, om jeg hørte ret, i 200 Aar. Jeg skal imidlertid ikke fordre slet saa Meget; skulde det kunne paavises, at det havde fundet Sted i 100 Aar, skulde jeg lade mig nøie dermed.

Men jeg maa dog derimod tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der kun er forløbet 4 Aar siden Emancipationen, saa at vi i alt Fald først egentlig fra den Tid maa datere danst Lov og Rets mere fuldstændige Indførelse i Colonierne. Og jeg maa derhos ansee det Foreslaaede for en Bestemmelse, der ikke er uden Vigtighed for Moderlandet, fordi det virkelig kan have Indflydelse paa, hvad der vedtages af Lovgivningsmagten i Moderlandet, naar man er sig bevidst, at det er bestemt til, hvor ikke ganske særlige Forhold maatte afstvinge en Undtagelse derfra, ogsaa at udvides til Colonierne. Men paa den anden Side maa det nødvendigvis ogsaa være kjærkomment for Colonierne, saavidt som de endnu ikke befindes sig under den samme lovlige Stilling, at de dog ere sig bevidste, at det var en baade fra Regjeringens og Lovgivningsmagtens Side udtalt Grundsatning, at de fremtidigen i alle Maader skulde komme til at have en ligesaa fri og selvstændig Stilling, som danst Borgere have andetsteds, og at man kun under en Overgangstilstand har nogle Betænklichkeiten ved for Diebliffet at gjøre dem deelagtige i alle disse Goder. — Der er sagt i Udvalgets Forslag: „ingen Stat kan paalægges, forandres eller ophæves uden ved Lov“. Den høitærede Minister havde ogsaa Indvendinger derimod, og i Serdeleshed fremhævede han, at den Grundsatning for Coloniernes Bedkommende vitterligen havde Undtagelser, saa derfor burde den ikke staae i Loven. Jeg veed ikke, hvorledes det gaar mig med disse Argumenter, men det forekommer mig, at de have den Charakter, at de bevise det Modsatte. Netop det, at denne Sætning har Undtagelser, netop det, at i Vestindien Stat kan paalægges uden ved Lov i visse Tilfælde, det synes jo at tale for det Modsatte af, hvad den høitærede Minister fremhæver. Thi ellers, naar altsaa den nærværende Tilstand bliver staaende, naar man ikke ved en skreven Lov gjør en Forandring deri, vil det jo, synes mig, føre til, at Undtagelsen bliver Regelen: vi maae nemlig, efter den høitærede Ministers Mening, ikke vedtage Regelen, altsaa bliver der ikke Andet tilbage, end at see hen til Praxis og sige: „Ja, hidtil have vi kunnet paalægge Skat paa en anden Maade, og vi kunne saaledes fornuf-